YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (toinen jaosto)

13 päivänä syyskuuta 2005 *

Asiassa T-140/02,

Sportwetten GmbH Gera, kotipaikka Gera (Saksa), edustajanaan asianajaja A. Zumschlinge,

kantajana,

vastaan

sisämarkkinoiden harmonisointivirasto (tavaramerkit ja mallit) (SMHV), asiamiehinään D. Schennen ja G. Schneider,

vastaajana,

jossa toisena asianosaisena sisämarkkinoiden harmonisointiviraston (tavaramerkit ja mallit) (SMHV) valituslautakunnassa oli ja väliintulijana ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimessa on

* Oikeudenkäyntikieli: saksa.

Intertops Sportwetten GmbH, kotipaikka Salzburg (Itävalta), edustajanaan aluksi asianajaja H. Pfeifer ja sittemmin asianajaja R. Heimler,

ja jossa kantaja on nostanut kanteen sisämarkkinoiden harmonisointiviraston (tavaramerkit ja mallit) neljännen valituslautakunnan 21.2.2002 tekemästä päätöksestä (asia R 338/2000-4), joka koski kuviomerkkityyppisen yhteisön tavaramerkin INTERTOPS mitätöintivaatimusta,

EUROOPAN YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN (toinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja J. Pirrung sekä tuomarit A. W. H. Meij ja I. Pelikánová,

kirjaaja: hallintovirkamies J. Plingers,

ottaen huomioon ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaamoon 2.5.2002 toimitetun kannekirjelmän,

ottaen huomioon ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaamoon 5.8.2002 jätetyn vastauskirjelmän,

ottaen huomioon ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaamoon 22.8.2002 jätetyn väliintulijan vastauskirjelmän,

ottaen huomioon ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaamoon 7.1.2003 jätetyn vastauksen,

ottaen huomioon ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen kirjaamoon 29.7.2003 jätetyn väliintulijan vastauksen,

ottaen huomioon 16.2.2005 pidetyssä istunnossa esitetyn,

on antanut seuraavan

tuomion

Asian tausta

1 Sisämarkkinoiden harmonisointivirasto (tavaramerkit ja mallit) (SMHV) julkaisi 11.1.1999 seuraavan punaista, valkoista ja mustaa väriä sisältävän kuviomerkin rekisteröinnin, jota väliintulija oli hakenut yhteisön tavaramerkistä 20 päivänä joulukuuta 1993 annetun neuvoston asetuksen N:o 40/94 (EYVL 1994, L 11, s. 1) nojalla, yhteisön tavaramerkiksi:



2 Palvelu, joita varten tavaramerkin rekisteröintiä haettiin, kuuluvat tavaroiden ja palvelujen kansainvälisestä luokituksesta tavaramerkkien rekisteröimistä varten 15.6.1957 tehtyyn Nizzan sopimukseen, sellaisena kuin se on tarkistettuna ja muutettuna, pohjautuvan luokituksen luokkaan 42 ja ovat seuraavien määrittelyjen mukaisia: "Vedonvälittäjän palvelut, kaikenlaisiin kilpailuihin liittyvät palvelut" (jäljempänä kyseiset palvelut ja kyseessä oleva yhteisön tavaramerkki).

3 Kantaja esitti virastolle 17.5.1999 kyseisen yhteisön tavaramerkin mitätöintiä koskevan vaatimuksen asetuksen (EY) N:o 40/94 51 artiklan 1 kohdan a alakohdan nojalla. Vaatimuksensa tueksi kantaja vetosi asetuksen N:o 40/94 7 artiklan 1 kohdan f alakohdassa ja 2 kohdassa tarkoitettuun ehdottomaan hylkäysperusteeseen.

4 Kantaja itse oli tuolloin samoille palveluille rekisteröidyn saksalaisen sanamerkin INTERTOPS SPORTWETTEN (jäljempänä saksalainen tavaramerkki) haltija.

5 Viraston kumoamisosasto hylkäsi 2.2.2000 tekemällään päätöksellä mitätöintivaatimuksen, koska kyseessä oleva yhteisön tavaramerkki ei ollut yleisen järjestyksen tai hyvän tavan vastainen.

6 Valituslautakunta hylkäsi 21.2.2002 tekemällään päätöksellä (jäljempänä riidanalainen päätös) kantajan valituksen ja velvoitti kantajan vastaamaan valituskuluista.

7 Valituslautakunnan mukaan sen arvioimiseksi, onko tavaramerkki asetuksen N:o 40/94 7 artiklan 1 kohdan f alakohdan vastainen, on tutkittava itse tavaramerkkiä. Kantaja ei ollut väittänyt, että kyseessä oleva yhteisön tavaramerkki

itsessään olisi yleisen järjestyksen tai hyvän tavan vastainen ainakaan Saksassa. Se kysymys, onko julkisoikeuden vastaista, että väliintulija tarjoaa kyseisiä palveluja sellaisenaan osassa yhteisöä, tai onko väliintulijan harjoittama näiden palvelujen mainonta, sinänsä hyvän tavan vastaista, ei lautakunnan mukaan millään tavoin liity tavaramerkkiin, jolla väliintulija on päättänyt tarjota palveluitaan. Se, ettei väliintulija voi käyttää kyseessä olevaa yhteisön tavaramerkkiä Saksassa, on äärimmäisessä tapauksessa seurausta kyseisten palvelujen tarjoamisen lainvastaisuudesta, mutta sen johdosta ei voida päätellä, että tämän tavaramerkin käyttö sellaisenaan on lainvastaista. Valituslautakunnan mukaan tämän vuoksi ei ole tarpeen tutkia erikseen sitä, onko asetuksen N:o 40/94 7 artiklaa tulkittava itsenäisesti vai yhdessä asiaa koskevien kansallisten erityispiirteiden kanssa, eikä sitä, mihin päätelmiin asetuksen N:o 40/94 106 artiklan 2 kohta voisi johtaa.

Asianosaisten vaatimukset

8 Kantaja vaatii, että yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— kumoaa riidanalaisen päätöksen

— mitätöi kyseessä olevan yhteisön tavaramerkin

— toissijaisena vaihtoehtona toteaa, ettei kyseessä olevan yhteisön tavaramerkin perusteella voi tehdä väitettä sen saksalaista tavaramerkkiä vastaan.

9 Virasto vaatii, että yhteisöjen ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin

— hylkää kanteen

— velvoittaa kantajan korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

10 Väliintulija vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin hylkää kantajan vaatimukset.

11 Vastauskirjelmässään väliintulija vaatii, että ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin lisää jutun asiakirjoihin Deutsches Patent- und Markenamtin (Saksan patentti- ja tavaramerkkiviranomainen) 23.8.2000 tekemän päätöksen saksalaisen tavaramerkin poistamisesta rekisteristä.

12 Istunnossa väliintulija vaati lisäksi kantajan velvoittamista korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

Oikeudellinen arviointi

Kantajan ensimmäinen vaatimus, joka koskee riidanalaisen päätöksen kumoamista

Osapuolten oikeudelliset perusteet ja perustelut

13 Kumoamisvaatimuksensa tueksi kantaja esittää yhden ainoan kanneperusteen, jonka mukaan riidanalainen päätös on asetuksen N:o 40/94 51 artiklan sekä kyseisen asetuksen 7 artiklan 1 kohdan f alakohdan ja 2 kohdan vastainen, kun näitä tarkastellaan yhdessä.

14 Kantaja huomauttaa, että useiden jäsenvaltioiden — kuten Saksan — lainsäädännön mukaan ainoastaan kansallisten viranomaisten hyväksymät yritykset ovat oikeutettuja tarjoamaan kyseisiä palveluja niiden alueella. Koska väliintulijalla ei ole lupaa tarjota näitä palveluja Saksassa, kun otetaan huomioon Strafgesetzbuchin (Saksan rikoslaki) 284 §, sillä ei ole oikeutta tarjota ja mainostaa niitä tässä maassa. Bundesgerichtshof (Saksan liittovaltion korkein oikeus) on 14.3.2002 antamassaan tuomiossa kieltänyt sitä mainostamasta palvelujaan Saksassa, ja useissa Saksan tuomioistuinten päätöksissä kolmansia on kielletty käyttämästä kyseessä olevaa yhteisön tavaramerkkiä Saksassa. Lisäksi väliintulija on itsekin monissa oikeudenkäynneissä Saksassa myöntänyt, ettei se saisi sieltä tällaista lupaa. Kantaja lisää, että edellä mainitut kansalliset lainsäädännöt, Strafgesetzbuchin 284 § mukaan luettuna, ovat yhteisön oikeuden mukaisia (asia C-275/92, Schindler, tuomio 24.3.1994, Kok. 1994, s. I-1039, Kok. Ep. XV, s. I-79; asia C-124/97, Läärä ym., tuomio 21.9.1999, Kok. 1999, s. I-6067 ja asia C-67/98, Zenatti, tuomio 21.10.1999, Kok. 1999, s. I-7289).

15 Tästä seuraa kantajan näkemyksen mukaan, että kyseessä oleva yhteisön tavaramerkki on asetuksen N:o 40/94 7 artiklan 1 kohdan f alakohdassa tarkoitetulla tavalla yleisen järjestyksen ja hyvän tavan vastainen Saksassa ja muissa jäsenvaltioissa.

16 Kantaja viittaa tältä osin Bundespatentgerichtin (Saksan liittovaltion patenttituomioistuin) ratkaisuihin asioissa McRecht, McLaw ja Cannabis, sillä vaikka niissä ei ole hyväksytty mitätöintiperustetta, niissä on katsottu, että mikäli tietty palveluntarjoaja ei saa tarjota palvelujaan laissa säädetyn kiellon vuoksi, sillä ei ole oikeutta näiden palvelujen tarjoamiseen liittyvään tavaramerkkiin.

17 Kantaja kiistää sen, että asetuksen N:o 40/94 7 artiklan 1 kohdan f alakohdan tulkitseminen edellyttää yhtenäisiä eurooppalaisia normeja. Edellä mainitusta oikeuskäytännöstä ja erityisesti edellä mainitussa asiassa Zenatti annetusta tuomiosta seuraa kantajan käsityksen mukaan, että kansalliset arviot urheilutapahtumia koskevien vedonlyöntien keräämisen sääntelystä on otettava huo-

mioon Euroopan tasolla. Asetuksen N:o 40/94 106 artiklan 2 kohta ei merkitse, että nämä arviot on otettava huomioon yksinomaan kansallisella tasolla, vaan ne voidaan ottaa huomioon tälläkin tasolla. Ellei näin olisi, asetuksen N:o 40/94 7 artiklan 2 kohta tehtäisiin kantajan mielestä tyhjäksi, sillä siinä tapauksessa, että kyseessä olevaa yhteisön tavaramerkkiä voidaan käyttää vain osassa yhteisöä, kyseisen tavaramerkin mitätöinti ei olisi mahdollista.

18 Kantaja toteaa myös, että kun otetaan huomioon periaate, jonka mukaan tavaramerkkiä on käytettävä, jotta sen suoja säilyy, siinä tapauksessa, että tavaramerkin käyttö on poissuljettua heti ensi silmäyksellä niiden palvelujen osalta, joille se on rekisteröity, ja jos kaikki muu käyttö on kielletty näiden palvelujen alalla, tavaramerkkiä ei kerta kaikkiaan voida käyttää taloudellisesti, eikä oikeutta rekisteröintiin ole. Yhteisön tavaramerkin osalta kantaja puolestaan toteaa, että vaikka sen käyttö yhdessä ainoassa jäsenvaltiossa riittäisi täyttämään asetuksen N:o 40/94 15 artiklassa tarkoitetun käyttövelvoitteen, kyseisen asetuksen 7 artiklan 2 kohdassa on ilmaistu periaate, jonka mukaan tavaramerkin haltija voi käyttää merkkiä kaikkialla yhteisössä sen vähäistä osaa lukuun ottamatta.

19 Kantaja korostaa lisäksi, että kyseessä olevan yhteisön tavaramerkin rekisteröintiä haettiin 27.11.1996, mistä syystä se on aikaisempi kuin saksalainen tavaramerkki, ja jos kyseistä yhteisön tavaramerkkiä ei mitätöidä, kantaja ei voi käyttää saksalaista tavaramerkkiä, vaikka väliintulija ei saa tarjota palvelujaan Saksassa.

20 Kantaja kiistää lopuksi viraston asetuksen N:o 40/94 7 artiklan 1 kohdan f alakohdasta tekemän tulkinnan, jonka mukaan kyseisessä säännöksessä pelkästään kielletään rekisteröimästä ilmiselvästi yhteiskuntaelämän perusnormien vastaisia tavaramerkkejä, kuten loukkauksia tai herjauksia. Vaikka tuo tulkinta hyväksyttäi-

siinkin, kyseistä säännöstä rikotaan tässä tapauksessa. Edellä mainitusta oikeuskäytännöstä nimittäin käy ilmi, että yhteisöjen tuomioistuin pitää hyvin tärkeänä, että kansalaisia suojellaan heidän pelihimonsa hyväksikäytöltä. Palveluita, jotka ovat omiaan johtamaan ihmisen vararikkoon pelihimoa hyväksi käyttämällä, on arvioitava samalla tavalla kuin loukkauksia tai herjausta.

21 Virasto ja väliintulija pitävät esillä olevaa kanneperustetta perusteettomana.

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

22 Ensiksi on huomautettava, että asetuksen N:o 40/94 51 artiklan 1 kohdan a alakohdassa, sellaisena kuin se oli voimassa 9.3.2004 saakka, jolloin asetuksen N:o 40/94 muuttamisesta 19.2.2004 annettu neuvoston asetus (EY) N:o 422/2004 (EUVL L 70, s. 1) tuli voimaan, säädetään, että yhteisön tavaramerkki mitätöidään virastolle tehdyllä vaatimuksella, "jos yhteisön tavaramerkki on rekisteröity kyseisen asetuksen 7 artiklan säännösten vastaisesti".

23 Viimeksi mainitun säännöksen 1 kohdan f alakohdan mukaan rekisteröimättä jätetään "tavaramerkit, jotka ovat yleisen järjestyksen tai hyvän tavan vastaisia", ja 2 kohdan mukaan "1 kohtaa sovelletaan, vaikka rekisteröinnin esteet olisivat olemassa ainoastaan osassa yhteisöä".

24 Siltä osin kuin kantajan väitteet koskevat muita jäsenvaltioita kuin Saksaa, niitä ei ole perusteltu konkreettisesti ja täsmällisesti. Tästä johtuen nämä väitteet eivät näiltä osin ole merkityksellisiä asian kannalta.

25 On myös todettava, ettei kantaja väitä, että kyseessä olevan yhteisön tavaramerkin tarkoittama tunnus sellaisenaan on yleisen järjestyksen tai hyvän tavan vastainen tai että tuon tavaramerkin tarkoittamat palvelut olisivat sellaisia. Kantajan argumentit liittyvät erityisesti väitteeseen siitä, että kansallisen lainsäädännön nojalla, jonka mukaan vain toimivaltaisten viranomaisten hyväksymät yritykset ovat oikeutettuja tarjoamaan vedonlyöntipalveluja, väliintulija ei saa Saksassa tarjota kyseisiä palveluja ja mainostaa niitä. Tältä osin on riidatonta, ettei väliintulijalla ole lupaa tarjota Saksassa kyseisiä palveluja.

26 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin katsoo kuitenkin, ettei tämä seikka merkitse sitä, että kyseessä oleva yhteisön tavaramerkki on asetuksen N:o 40/94 7 artiklan 1 kohdan f alakohdassa tarkoitetulla tavalla yleisen järjestyksen tai hyvien tapojen vastainen.

27 Tältä osin on todettava ensiksikin, että kuten riidanalaisessa päätöksessä on katsottu ja kuten virasto ja väliintulija painottavat, juuri tavaramerkkiä itseään eli kyseessä olevaa tunnusta suhteessa tavaramerkin rekisteröinnissä mainittuihin tavaroihin tai palveluihin on tutkittava arvioitaessa, onko tavaramerkki yleisen järjestyksen tai hyvien tapojen vastainen.

28 Tästä näkökulmasta on huomattava, että asiassa T-224/01, Durferrit vastaan SMHV– Kolene (NU-TRIDE), 9.4.2003 antamassaan tuomiossa (Kok. 2003, s. II-1589) ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuin totesi, että kun asetuksen N:o 40/94 7 artiklan 1 kohdan eri alakohtia tarkastellaan yhdessä, niissä viitataan haetun tavaramerkin todellisiin ominaisuuksiin eikä tavaramerkin hakijan toimintaa koskeviin seikkoihin (76 kohta).

29 Sen, että väliintulija ei saa Saksassa tarjota kyseisiä palveluja eikä mainostaa niitä, ei kuitenkaan voida mitenkään katsoa liittyvän tavaramerkin todellisiin ominaisuuksiin mainitussa tulkinnassa tarkoitetulla tavalla. Tämän vuoksi itse tavaramerkki ei sillä perusteella voi olla yleisen järjestyksen tai hyvien tapojen vastainen.

30 Seuraavaksi on todettava, että mikään muukaan kantajan esittämä argumentti ei ole omiaan muuttamaan tätä arviota.

31 Bundespatentgerichtin edellä mainituissa asioissa McRecht, McLaw ja Cannabis antamien ratkaisujen osalta on nimittäin todettava, että oikeuskäytännöstä ilmenee, että tavaramerkkejä koskeva yhteisöjen lainsäädäntö muodostaa itsenäisen järjestelmän, jonka soveltaminen on riippumaton kansallisista järjestelmistä (asia T-32/00, Messe München v. SMHV (electronica), tuomio 5.12.2000, Kok. 2000, s. II-3829, 47 kohta). Niinpä merkin rekisteröimistä yhteisön tavaramerkiksi on arvioitava ainoastaan relevantin yhteisön lainsäädännön perusteella (asia T-36/01, Glaverbel v. SMHV (lasilevyn pinta), tuomio 9.10.2002, Kok. 2002, s. II-3887, 34 kohta). Näin ollen Bundespatentgerichtin mainitut ratkaisut ovat vailla merkitystä tässä tapauksessa. Missään tapauksessa, kuten kantaja myöntää, mitään niistä ei voida pitää mitätöintiperusteena. Ne koskevat tunnuksia ja tavaroita, jotka ovat erilaisia kuin nyt käsiteltävänä olevassa tapauksessa.

32 Sen väitteen osalta, jonka mukaan tavaramerkkiä on käytettävä, jotta sen suoja säilyy, on riittävää todeta, että — kuten edellä on huomautettu — juuri tavaramerkkiä itseään eli kyseessä olevaa tunnusta suhteessa tavaramerkin rekisteröinnissä mainittuihin tavaroihin tai palveluihin on tutkittava, kun asetuksen N:o 40/94 7 artiklan 1 kohdan f alakohtaa sovelletaan. Kyseessä olevan yhteisön tavaramerkin käyttöä koskevilla kysymyksillä ei niin ollen ole vaikutusta tämän säännöksen soveltamiseen.

33 Mitä taas tulee väitteeseen siitä, että ellei kyseessä olevaa yhteisön tavaramerkkiä mitätöidä, kantaja ei voi käyttää saksalaista tavaramerkkiään, on riittävää todeta, että vaikka väite hyväksyttäisiin, kyseinen seikka on merkityksetön sen osalta, onko kyseinen yhteisön tavaramerkki yleisen järjestyksen tai hyvien tapojen vastainen. Tämä viimeksi mainittu kysymys, josta tässä tapauksessa yksinomaan kiistellään, nimittäin koskee ehdottomia hylkäysperusteita, joita tarkoitetaan asetuksen N:o 40/94 7 artiklassa ja joita arvioidaan itsenäisesti ilman kytköstä muihin tavaramerkkeihin. Sillä kysymyksellä, käyttääkö kantaja saksalaista tavaramerkkiään, ei siis ole vaikutusta nyt käsiteltävänä olevassa tapauksessa.

34 Mitä lopulta tulee väitteeseen, joka perustuu asetuksen N:o 40/94 106 artiklan 2 kohtaan, on huomattava, että siinä säädetään, että "jollei toisin säädetä, tämä asetus ei rajoita jäsenvaltion siviili-, hallinto- tai rikosoikeuteen perustuvaa tai yhteisön oikeuden säännöksiin perustuvaa olemassa olevaa oikeutta nostaa kanne, jonka tarkoituksena on kieltää yhteisön tavaramerkin käyttö siltä osin kuin kyseisen jäsenvaltion oikeuteen tai yhteisön oikeuteen voidaan vedota kansallisen merkin käytön kieltämiseksi".

35 Vaikka säännöksestä ilmeneekin, että tavaramerkin käyttö voi olla kiellettyä muun muassa yleistä järjestystä ja hyvien tapojen vastaisuutta koskevien sääntöjen perusteella siitä huolimatta, että kyseinen tavaramerkki on suojattu yhteisönlaajuisella rekisteröinnillä, ei tästä seuraa, että tämä mahdollisuus on merkityksellinen asetuksen N:o 40/94 51 artiklan 1 kohdan a alakohdan perusteella esiin nousevan ja kantajan esittämän sen kysymyksen kannalta, onko tämä tavaramerkki rekisteröity saman asetuksen 7 artiklan säännösten mukaisesti. Tämä väite on siis hylättävä.

36 Koska lisäksi edellä on katsottu, ettei se, että väliintulija ei ole Saksassa oikeutettu tarjoamaan kyseisiä palveluja ja mainostamaan niitä, suinkaan tarkoita, että kyseessä oleva yhteisön tavaramerkki on asetuksen N:o 40/94 7 artiklan 1 kohdan f alakohdan vastainen, ei ole tarpeen tutkia osapuolten kiistelyn kohteena olevaa kysymystä siitä,

onko mainittua säännöstä tulkittava itsenäisesti. Ei myöskään ole tarpeen tutkia kyseistä viraston säännöksestä tekemän tulkinnan oikeellisuutta eikä kantajan vastaväitteitä tälle tulkinnalle.

37 Koska se, ettei väliintulija ole Saksassa oikeutettu tarjoamaan kyseisiä palveluja ja mainostamaan niitä, ei ole relevanttia asetuksen N:o 40/94 7 artiklan 1 kohdan f alakohdan soveltamisen kannalta, ei ole tarpeen tutkia, tarkoittaako se — kuten väliintulija väittää — palvelujen tarjoamisen vapauden loukkaamista.

38 Kaikesta edellä todetusta seuraa, ettei tätä ensimmäisen vaatimuksen tueksi esitettyä ainoaa kanneperustetta voida hyväksyä, minkä vuoksi ensimmäinen vaatimuskin on hylättävä.

Toinen vaatimus, joka koskee kyseessä olevan yhteisön tavaramerkin mitätöintiä

39 Toisen vaatimuksen osalta on todettava, että ensimmäisen ja toisen vaatimuksen asiayhteydestä johtuu, että jälkimmäinen edellyttää ensimmäisen vaatimuksen, joka koskee riidanalaisen päätöksen kumoamista, ainakin osittaista hyväksymistä, ja että kuten kantaja on istunnossa vahvistanut, jälkimmäinen vaatimus esitetään ainoastaan siinä tapauksessa, että ensimmäinen hyväksytään.

40 Koska riidanalaisen päätöksen kumoamiseen ei ole katsottu olevan syytä, ei ole tarpeen antaa ratkaisua toisen vaatimuksen tutkittavaksi ottamisen edellytyksistä tai asiakysymyksestä (ks. vastaavasti asia T-66/03, Drie Mollen sinds 1818 v. SMHV — Nabeiro Silveria (Galáxia), tuomio 22.6.2004, 50 ja 51 kohta, ei vielä julkaistu oikeustapauskokoelmassa).

Toissijaisena vaihtoehtona esitetty kolmas vaatimus, joka koskee sen toteamista, ettei kyseessä olevan yhteisön tavaramerkin perusteella voi tehdä väitettä kyseistä saksalaista tavaramerkkiä vastaan

Osapuolten lausumat

41 Vaatimuksensa tueksi kantaja väittää, että on selvästi todettava, ettei kyseessä oleva yhteisön tavaramerkki anna sen haltijalle koko yhteisöä kattavaa "estävää" vaikutusta, kun sen on mahdotonta käyttää tavaramerkkiä osassa yhteisöä, vaikka muilla yrityksillä on tämä mahdollisuus.

42 Virasto ja väliintulija esittivät istunnossa, että tämä kolmas vaatimus on jätettävä tutkimatta riittävien perustelujen puuttuessa ja sen vuoksi, että tällainen päätös kuuluu kansallisen oikeuden alaan eikä ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen toimivaltaan.

Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen arviointi asiasta

43 Tämän toissijaisen vaatimuksen osalta on annettava ratkaisu, koska kuten edellä on katsottu, ensisijaisesti esitetyt ensimmäinen ja toinen vaatimus on hylättävä.

44 Koska kantaja ei kuitenkaan esitä perusteita tälle kolmannelle vaatimukselleen, se on jätettävä tutkimatta siitä syystä, ettei ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 44 artiklan 1 kohdan c alakohdassa, jonka mukaan kannekirjelmässä on oltava muun muassa yhteenveto kanteen oikeudellisista perusteista, tarkoitettu edellytys täyty.

Väliintulijan vaatimus siitä, että jutun asiakirjoihin lisätään Deutsches Patent- und Markenamtin päätös poistaa saksalainen tavaramerkki rekisteristä

45 Tältä osin on riittävää todeta, että koska ei ole tarpeen ratkaista kantajan vaatimusta kyseessä olevan yhteisön tavaramerkin mitätöinnistä ja koska käsiteltävänä oleva kanne on muilta osin hylättävä, ei ole tarpeen ratkaista esillä olevaa väliintulijan vaatimusta.

Oikeudenkäyntikulut

46 Ensimmäisen oikeusasteen tuomioistuimen työjärjestyksen 87 artiklan 2 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, on velvoitettava korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Tässä tapauksessa kantaja on hävinnyt asian, ja virasto on vaatinut kantajan velvoittamista korvaamaan oikeudenkäyntikulut. Istunnossa myös väliintulija vaati kantajan velvoittamista korvaamaan oikeudenkäyntikulut. Se, että väliintulija on vasta istunnossa esittänyt tämän vaatimuksen, ei estä vaatimuksen hyväksymistä (asia 113/77, NTN Toyo Bearing ym. v. neuvosto, tuomio 29.3.1979, Kok. 1979, s. 1185, Kok. Ep. IV, s. 445 ja julkisasiamies Warnerin asiassa antama ratkaisuehdotus, Kok. 1979, s. 1212, 1274). Näin ollen kantaja on velvoitettava korvaamaan kaikki oikeudenkäyntikulut.

Näillä perusteilla

YHTEISÖJEN ENSIMMÄISEN OIKEUSASTEEN TUOMIOISTUIN
(toinen jaosto)

on ratkaissut asian seuraavasti:

1) Ei ole tarpeen ratkaista kantajan vaatimusta sanan INTERTOPS sisältävän kuviomerkkityyppisen yhteisön tavaramerkin mitätöinnistä eikä väliintulijan vaatimusta erään asiakirjan lisäämisestä jutun asiakirjoihin.

2) Kanne hylätään muilta osin.

3) Kantaja velvoitetaan korvaamaan kaikki oikeudenkäyntikulut.

Pirrung Meij Pelikánová

Julistettiin Luxemburgissa 13 päivänä syyskuuta 2005.

H. Jung J. Pirrung

kirjaaja jaoston puheenjohtaja